

[Pia Gjellerup]

tale igennem ihærdigt efter et positivt signal og må beklage, at det, jeg troede jeg hørte, alligevel ikke var positivt.

Så skal jeg til gengæld kvittere for den meget folkelige forklaring på det udgiftspolitiske måltal. Jeg tror, det vil stå enhver, der har hørt den, klart, hvorfor det ikke var det styringsinstrument, der var særligt effektivt.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Til hr. Jes Lunde: Det eneste, vi kræver af finansloven, er, at de alvorlige unødvendige stigninger, der er kommet ind i udgiftsbudgettet, fjernes igen eller omlægges til andet. Hr. Jes Lunde kan gå ud fra, at det tal, vi har haft i år, fremskrevet med almindelig dyrtidsregulering eksklusive arbejdsløshedsunderstøttelse, er det tal, vi synes kunne være forsvarligt. Så dermed er givet et helt klart tal.

Det udgiftspolitiske måltal er, at udgifterne igennem 1980'erne – og med stor succes – er blevet styret på den måde, at kun den løvbundne udgift til arbejdsløshedsunderstøttelse har været holdt udenfor. Ellers har der skullet findes kompenserende besparelser, når andre løvbundne udgifter begyndte at eksplodere. Vi har haft en stigning i udgifterne, det erkender vi, men det har skyldtes arbejdsløsheden, som vi alle sammen beklager og gerne vil gøre noget ved.

Og det var sådan set også et svar til fru Pia Gjellerup, som også spurgte om måltallet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg kunne forstå på fru Anne Birgitte Lundholt, at selv om Det Konservative Folkeparti ikke vil blive tillagt større indflydelse på finansloven end det at rette et enkelt komma og tælle sammen, om summen passer, vil man alligevel stemme for finansloven. Og så vil man i stedet for bruge 1994 på aktivt at følge regeringen. Jo tak, men så er finansloven jo vedtaget, og så er det, ulykkerne sker. Så er det, at underskuddet er der, og så er det, at skatterne bliver forhøjet.

Vi har svært ved at forstå logikken. Hvis man fra Det Konservative Folkepartis side ønsker at repræsentere en ægte og markant opposition, hvorfor så ikke vise det ved også at

stemme nej til den finanslov, der er så uansvarlig – det er vi jo enige om?

I forbindelse med forsommerens skatterreform valgte Det Konservative Folkeparti at stemme imod samtlige skattelove i skattereforment med det argument, at man hellere ville have en ren linje mellem den nuværende regering og Det Konservative Folkeparti, så vælgerne ikke var i tvivl om, hvordan synspunkterne var repræsenteret. Hvorfor gør det samme argument sig ikke gældende i forbindelse med finansloven? Lad være med at komme med argumentet: Vi skal jo have et budget, osv. Det får vi jo alligevel, for regeringen er en flertalsregering. Hvorfor så ikke give vælgerne en mulighed for at se, at der er forskel på de røde og de blå?

Formanden:

Hr. Jes Lunde har ordet for en kort bemærkning, og så ser jeg frem til inden længe at kunne slutte denne række af korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg synes ikke, konkretiseringen i De Konservatives svar er imponerende. Jeg bad om at få et tal for, hvor mange milliarder kroner Det Konservative Folkeparti ønsker at skære ned, og så fik jeg en matematisk ligning om, at det var det her tal gange det her tal minus det her tal. Jo, men De Konservative har vel regnet det igennem? De kender vel resultatet af deres egne regnestykker? Kan vi så ikke få at vide: Hvor mange milliarder kroner vil Det Konservative Folkeparti skære ned på finansloven? Hvor vil de gøre det? Hvor mange offentligt ansatte skal fyres efter De Konservatives mening? Det synes jeg vi har et krav på at få at vide.

Formanden:

Fru Anne Birgitte Lundholt har ordet for den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Til hr. Kim Behnke: Finansloven er i lighed med et kommunalt budget et budget, hvor man skriver de tal, man i øvrigt er blevet enige om i den lovgivning, som ligger til grund for de en-